

MUNDBUE

Mundbuen er et ældgammelt musikinstrument, med rødder meget langt tilbage, palæolitisk, fundet i Australien, Europa, Afrika, Asien og Amerika.

I Danmark stammer det ældste fund fra Mullerup, ca. 7000 fvt., udskåret af et elgribben, næsten 40 cm lang.

Mundbuen er et af de mest stille instrumenter; den som spiller, kan høre lyden inde i sit hoved. Andre skal meget tæt på, for at høre noget. Man kan evt. stille buen på en tromme, og bruge den som klangrum. Så bliver lyden kraftigere.

Fra et ca. 14.000 år gammelt fransk hulemaleri findes en tegning som muligvis viser en shaman som spiller mundbue.

Byggevejledning

1. Det er ikke så nemt at få fat på et elgribben i Danmark, så i stedet kan du bruge træ: Tag en ca. 1,5 cm tyk helt lige hasselgren. Den skal kunne bøjes; test hen over dit knæ. Fjern sidegrene.
2. Snit en tynd rille i barken i begge ender. I den tynde ende skal rillen være ca. 5 cm fra enden. Det er en god idé at fjerne barken på spidsen. Først når du har styr på spilleteknikken kan du overveje om buen skal pyntes eller barken skal renses væk.
3. Bind strengen på buen. Pinden skal bøjes, så den bliver lige som en flitsbue. Når du knipser strengen, skal den være helt spændt og give en pling-lyd.
4. Når du spiller, bruger du mundhulen som klangrum. Læg det flade stykke af pinden mod din kind, lige ved siden af munden, så instrumentet stikker ud foran din mund. Slå på strengen med en pind. Det tager lidt tid at finde den vinkel hvor du kan høre strengens overtoner inde i dit hoved, ligesom en jødeharpe.
5. Når du kan høre overtonerne, kan du ændre mundens åbning mens du slår, og høre hvordan klang og tonehøjde ændrer sig.
6. Nogle steder i verden holder man træbuen mellem læberne. Det kan give en kraftigere lyd. Man kan også støtte mundbuen på et trommeskind eller en barkæske: Så vil de forstærke lyden som en klangkasse.

